

Een overzicht van het ontstaan en de verdere geschiedenis van de Bridge Club Alkemade.

Zoals op veel plaatsen in Nederland werd er zo'n honderd jaar geleden ook in de toenmalige gemeente Alkemade al in verenigingsverband gekaart. Want ondanks het tamelijk drukke en lichamelijk zware werk in een agrarische samenleving als de onze en de daarmee samenhangende, weinige vrije tijd, wisten de echte liefhebbers van destijds toch nog vaak ruimte te maken om òf thuis òf in het café te gaan kruisjassen, klaverjassen, boonhaken of whisten. Echter van het bridgen als denksport hadden destijds nog maar weinig dorpsgenoten gehoord. Maar ondanks dat, werd er in de armzalige jaren vòòr, tijdens en na de tweede wereldoorlog ook in het dorp Roelofarendsveen in clubverband gebridged, zo weten we uit de gemeentelijke analen. En de zeven initiatiefnemers hiertoe, waaronder de jongens van Haestregt, Termeulen, Hoogenboom, de Jong en Ger Huigsloot, waren allemaal leden van de katholieke jongerenvereniging Sint Pancratius. Waarbij de grote stimulator om te gaan bridgen de jongerenwerken en kapelaan Schrama was.

Want, deze kapelaan die, weer jaren later, tot pastoor in het nabije Oud Ade benoemd zou worden, was een echte bridgeliefhebber. Zo een, die herhaaldelijk, doch onbewust, tijdens het bieden en spelen aan tafel, genietend zijn stopwoordje..."heerlijk, heerlijk"...kon laten vallen. Hij trad, naast zijn dagelijkse jongerenwerk, dan ook op als hun geestelijk adviseur, was algemeen leider, verzorgde de bridgelessen en stond, in geval van nood, direct klaar als invaller. Want die beginnende bridgers speelden in die tijd in een van de lokalen van het toenmalige, zo karakteristieke dorpshuis. Maar de "Pancratius" -zoals het werkterrein van de kapelaan in de volksmond genoemd werd- was eigenlijk niet meer dan een grote, houten bouwkeet en de voorloper van ons latere, veel fraaiere, katholieke dorpshuis de Alkeburcht. Maar het was wel een gezellige en drukbezochte keet, waarin zich, voor, langs en aan de bar, een heleboel dorpsactiviteiten afspeelden. Zoals toneelspelen, cabaret, biljarten, turnen, schaken, kaarten, tafeltennissen, de padvinderij en jongerenopvang. Bovendien was er in die keet zelfs een heuse tandartspraktijk en een consultatiebureau voor zuigelingen gevestigd. Je kon het dan ook zo gek niet verzinnen of het had in dat wijkgebouw wel een plekje weten te vinden.

Het bouwwerk, dat inmiddels alweer jaren geleden met de grond is gelijk gemaakt, stond aan de uiterste, westelijke rand van ons dorp. Op een drassig weilandje en verscholen achter de conciërgewoning, op de hoek van de huidige Kerkweg met het Zuideinde en pal tegenover de inmiddels al lang verdwenen toren van de Petruskerk. Op de plek, waar nu al meer dan een dertigtal jaren het moderne verzorgingshuis de Arendshorst staat.

Echter, onder de druk van de omstandigheden van die tijd groeide dat bridgeclubje in de laatste jaren van de oorlog niet meer aan. Maar om toch nog wat reclame voor hun denksport te kunnen maken, liepen die acht leden, met hun kapelaan, toen allemaal mee, in de feestelijke en gekostumeerde bevrijdingsoptocht van mei 1945. Maar veel heeft dat meelopen van toen blijkbaar niet geholpen want, jammer genoeg, viel de kaartgroep door een gebrek aan spelers, daarna snel uiteen en was het eventjes met het in clubverband bridgen in de Veen gedaan.

Daarbij kwam ook nog eens, dat ons land, zo pal na de bevrijding, in het toenmalige en verre Nederlands-Indië in een heuse dekolonisatie oorlog verwickeld raakte. Een gebeuren dat ook de levens van die nog zo jonge, Veense bridgespelers danig zou gaan beïnvloeden.

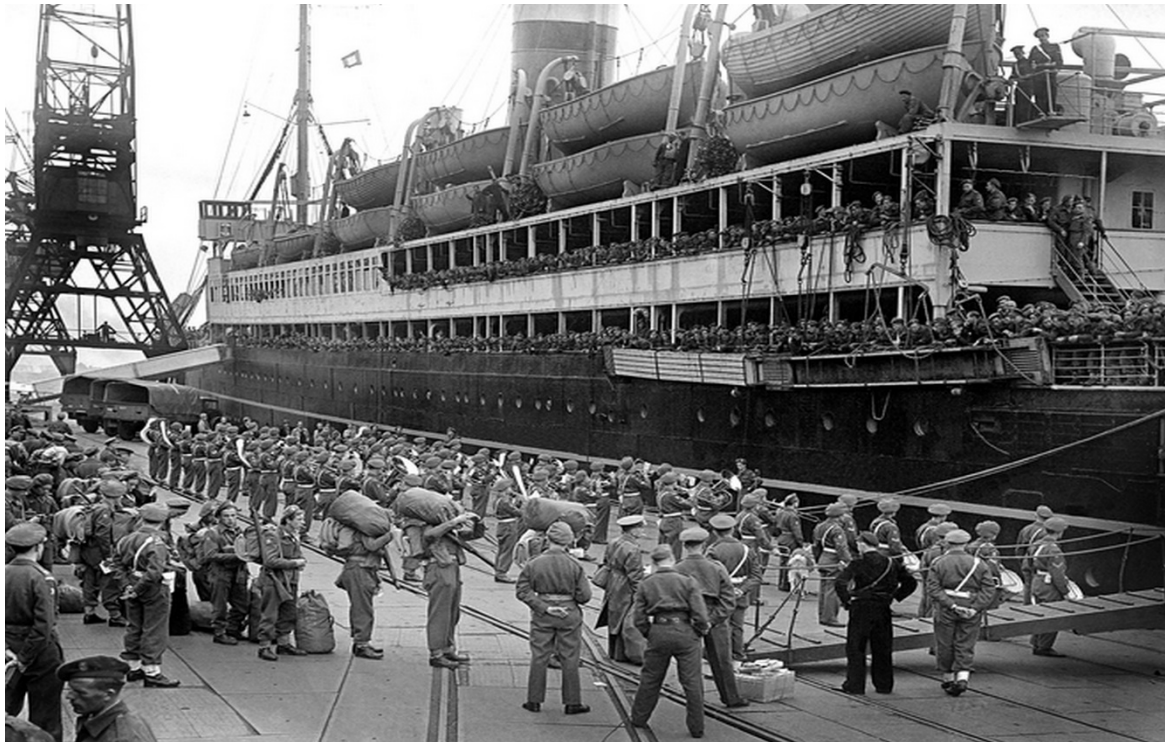
Want, meteen na de door de Amerikanen op Hiroshima en Nagasaki afgeworpen atoombommen, capituleerde het grotendeels al verslagen Japanse leger, dat toen nog wel de gehele Indische archipel bezette, op de vijftiende augustus van het jaar 1945. En in de daardoor ontstane chaos bleek, twee dagen daarna, dat politiek leider Soekarno en zijn nationalistische medestanders -daartoe, tijdens het laatste jaar van de bezetting, voortdurend door de Japanners aangestuurd- vanuit de op het eiland Java gelegen hoofdstad Batavia, die nu Djakarta heet, via de zogeheten “Proklamasj”, meteen maar de onafhankelijke “Revolusie Nasional Indonesia” hadden uitgeroepen.

Maar een eigen nationalistisch regeringsbestel om die nieuwe staat te kunnen besturen, was er natuurlijk nog niet en de Nederlandse overheid en haar soldaten, die in principe voor de ordehandhaving en de rust zouden moeten zorgen, waren toen nog vrijwel allemaal als krijgsgevangene in de Japanse kampen geïnterneerd. Weliswaar had het verslagen Japanse leger van het geallieerde opperbevel de opdracht gekregen om de orde in dat immens grote, om de evenaar slingerende rijk te handhaven. Maar die hadden daar natuurlijk weinig zin in. En de meteen daarna gearriveerde, verse Britse en Australische Gemenebest troepen, die na de capitulatie de meest strategische posities van de Japanners in de Indische Archipel hadden overgenomen, waren met te weinigen en in het geheel niet op die taak voorbereid. Zij wilden dan ook liever hun vingers niet aan dat conflict branden. Maar ondanks dat, viel er weinig te kiezen, want al meteen op de dag van de Japanse overgave braken overal op de Indonesische eilanden ongeregeldeheden uit. Waarbij vooral in het oosten, op het eiland Java, een hevige, doch korte strijd om de ingenomen stad Soerabaja ontbrandde. Echter, een stad, die de opstandelingen, na bloedige gevechten met de Gemenebest troepen, alweer snel moesten prijsgeven. Maar bij al deze gevechten was nog geen enkele Nederlandse soldaat betrokken. Want die werden pas in maart 1946 in Indonesië toegelaten om de posities van de Gemenebest troepen over te nemen.

Zodoende ontstond er vervolgens binnen dit gevaarlijke machtsvacuüm een gewelddadige, maandenlang durende periode met veel bloedvergieten, veroorzaakt door overwegend jonge, fanatieke en vooral wraakzuchtige inlandse en door Japanse soldaten getrainde opstandelingen, die Pemoeda's genoemd werden. Een situatie waarin niet alleen de Nederlandse burgers slachtoffer werden, maar ook Indische Nederlanders, Chinezen en nog vele andere, door hen zo verfoeide minderheidsgroeperingen. Bovendien bleef al dat geweld niet beperkt tot die eerste wilde maanden van de opstand, maar verankerde het zich, met stevige wortels, in de nieuwe Indonesische maatschappij.

De Nederlandse regering, die op grote afstand en onder leiding van de toenmalige, socialistische premier Willem Drees moest handelen en daarbij gesteund werd door het parlement en een groot deel van de bevolking, erkende die nieuwe republiek aanvankelijk niet. En zette vervolgens alles op alles om zo hun geliefde Indië en de enorme van daaruit afkomstige inkomsten te kunnen behouden. Dus werd al snel besloten tot een heus militair optreden. Een optreden dat, politiek gezien, geen oorlog mocht heten, maar dat later, ter herstelling van de orde aldaar, een “politieele” actie werd genoemd.

En voor dit militair geweld werden in de loop der volgende jaren -meestal vanuit onze havenstad Rotterdam en dan met de met de boot- meer dan 100.000 dienstplichtige militairen naar dat opstandige Nederlands-Indië uitgezonden.

Ook vanuit onze gemeente moesten ruim honderd dienstplichtige soldaten daarheen om te gaan vechten en onder hen waren, onder meer, Cor Heemskerck, Arie Verdel, Cor van Haastrecht, Leo van Berkel en de toen nog maar juist 20 jaar oude Co Termeulen. En met hem had ik ooit, op zoek naar bijzonderheden over de oprichting van onze bridgeclub, een gesprek bij hem thuis. In zijn nieuwe appartement in het “Het Hof van Alkemade”, gelegen aan de Dijkstraat en met een fraai uitzicht op en over het Braassemer meer.

“We vertrokken op de 18e september in het jaar 1946 vanaf de Maaskade in Rotterdam met het daarvoor speciaal, doch armzalig ingerichte troepenschip de “Indrapura”. En we werden daarbij, onder de klanken van een militair muziekkorps, spelend op de kade, uitgeleide gedaan door hoge officieren en de alom aanwezige, gewapende marechaussee. Na dat vertrek voeren we, via de Nieuwe Waterweg, het Kanaal, de Middellandse Zee, het Suezkanaal, de Rode Zee, en de Golf van Aden over de grote Indische Oceaan naar Nederlands-Indië. Voor de meesten van ons dorpelingen, die nog maar weinig avontuurlijks in het leven hadden meegemaakt, was alleen dat al een spannende gebeurtenis. Met z’n allen -nog geheel onwetend wat voor ellende, dood en verderf ons allemaal nog te wachten stond- een maand lang in zo’n grote boot gepropt. Waarop je je amper kon wassen of rustig kon schijten, varende door een steeds heter wordend klimaat, moeizaam slapend met honderden soldaten bij elkaar in gestapelde bedden die in de bedompte ruimten van het schip waren getimmerd en eten halen volgens een cafetariasysteem”.

“Dat alles was aanvankelijk, zeker voor ons dorpse onnozelaars, één groot avontuur. Maar omdat alles went -zo leerden we al gauw door de ervaring- ging al na enkele dagen de verveling aan boord een rol spelen. Dus werd er door ons heel wat af gekaart en al tijdens de passage van het Suezkanaal, kon je overal aan boord en op de gekste plekken ook de bridgers, samenspelend, aantreffen. En zo kwamen we tenslotte, al kaartend de verveling verdrijvend, na een lange en vermoeiende reis, een maand later aan in de op de noordkant van het eiland Java gelegen hoofdstad Djakarta”.

“Daar werden we in de tropisch hete, in een baai gelegen haven Tandjong Priok ontscheept. En meteen daarna gingen we op transport naar een oude, krakkemikkige Nederlandse kazerne, die in het midden Javaanse stadje Garuth, nabij de buitenplaats Bandung was gelegen. Alwaar we werden opgevangen en ik, als enige soldaat uit de Veen, in een peloton van 65, aanvankelijk voor mij vreemde soldaten werd ingedeeld. Ik kwam er, als machinegeweerschutter op een speciale brencarrier te werken. Dat was een klein rupsvoertuigje, even groot als een jeep, waarin, met enige moeite, vier man konden zitten en waarmee we dagelijks een heel groot gebied moesten zien te bestrijken. Helaas waren we, zo pal na de tweede wereldoorlog, vooral militair gezien, nogal gebrekkig uitgerust, hadden amper fatsoenlijke gevechtstraining gehad en maar weinig in het echt met scherp geschoten. Bovendien was, vooral in het begin, het eten in de kazerne rampzalig slecht en moesten we er ons dan ook vrijwel met alles behelpen. Ook werd vervolgens, na onze aankomst daar, de militaire situatie op het eiland alsmear gevaarlijker en al in het voorjaar van 1947 werden door ons de eerste militaire operaties uitgevoerd. En dat gold natuurlijk ook voor de andere jongens uit ons dorp, van wie er enkelen samen in eenzelfde legereenheid waren ingedeeld en met wie ik wel regelmatig in contact wist te blijven. Zo was dorpsgenoot Cor Heemskerk, met nog enkele andere jongens uit de Veen, niet zo ver van mij vandaan, op een buitenpost in het dichte, bijna ondoordringbare oerwoud gestationeerd. En omdat er ook daar weinig ontspanningsmogelijkheden waren, spreekt het welhaast vanzelf dat er op die post, net als bij ons in de kazerne, in de vrije uren en dan tussen de gevechtshandelingen door, heel veel gekaart werd. Soldaat Cor Heemskerk diende er zelfs onder kapitein Hans Kreijns -de man die jaren later, samen met Bob Slavenburg zowaar wereldkampioen bridge zou worden- en die introduceerde bij enkele liefhebbers uit zijn peloton, waaronder Cor, het bridgespel en gaf hen er zelfs les”.

Er volgden nu drie zware en vooral gevaarlijke oorlogsjaren. Waarbij perioden van hevige strijd zich afwisselden met perioden van wapenstilstand en schijnbare rust. Een rust of vrede, waarin tal van moeizame, diplomatieke onderhandelingen werden ondernomen, maar die beiden voor Nederlander rampzalig verliepen. Want in die strijd werden door de zo gevreesde en haatdragende “bersiap” strijders, die inmiddels tot een heuse guerrillaoorlog waren overgegaan, een groot aantal burgers zinloos vermoord.

En er sneuvelden ruim 5000, daar op de erevelden begraven dienstplichtige Nederlandse soldaten. Bovendien raakten veel dienstplichtigen er vaak en ernstig gewond. Waaronder ook Co Termeulen, die door twee kogels in arm en been werd getroffen. Maar vooral aan de zijde van de Indonesische strijders waren de verliezen enorm en telde men, bij zowel strijders als burgers, meer dan 100.000 doden.

Door dit alles was het gezichtsverlies voor Nederland dan ook enorm groot en rezen de financiële lasten de pan uit. Dus haalde uiteindelijk de Nederlandse regering, onder premier Willem Drees, na zware, politieke druk van Amerika en de Verenigde Naties, ietwat mokkend bakzeil. Waarna, op aandringen van vooral Amerika, de vredesonderhandelingen konden worden gestart en nadat tot een wapenstilstand was besloten, volgde in december 1949 de soevereiniteit overdracht. Pas toen kreeg Indonesië zijn zo gewenste, onafhankelijke status en was die vermaledijde oorlog dan eindelijk voorbij. Meteen daarop, op de vijftiende januari van het jaar 1950, werden de meeste Nederlandse soldaten weer ingescheept en naar huis teruggevoerd.

Na zijn terugkeer en thuiskomst uit dat verre Indië..."en dat was, na al die jaren van intense frontervaring in de tropen, wel eventjes wennen"... ging Co Termeulen als inmiddels 24-jarige jongeman weer gewoon op de tuin van zijn vader in de Veen werken. En na wat verkering werd er bovendien ook nog eens met Dora Wesselman getrouwd en zo kwam, langzaam, het normale dorpsleven voor hem ook weer op gang.

Maar het bridgespel had hem in Indië toch wel zodanig gegrepen, dat Co Termeulen besloot, na weer in de Veen te zijn gesetteld, om samen met Cor Heemskerk, Cor van Haastrecht, Leo van Berkel en nog enkele andere dorpsgenoten, de oprichting van de Alkemadese bridgeclub te bewerkstelligen.

De oprichtingsvergadering -waarbij zeker tien leden aanwezig waren- vond plaats op 26 september van het jaar 1952 en werd gehouden in de zaal van het café "De Vier Heemskinderen" van de familie Hoogenboom op het Noordeinde. Maar die bijeenkomst, onder de leiding van voorzitter Cor Heemskerk, die in zijn taak werd bijgestaan door de bestuursleden Co Termeulen en Arie Verdel, duurde maar heel kort. "Want"...zo vonden die tien toenmalige leden in de zaal..."na al dat gepraat, moet er wel meteen worden gekaart. Want daar zijn we tenslotte voor gekomen!"...

Een traditie die nog steeds bestaat. Alhoewel?

De toenmalige bridgeclub werd simpelweg vernoemd naar de tapperij waarin werd vergaderd. Naar het bekende, maar inmiddels uit het zicht verdwenen, hiernaast afgebeelde café "de vier Heemskinderen" op het Zuideinde, alwaar men toen ook zou gaan kaarten en waar de bridgeclub, heel trouw, bijna vijftenzestig jaar lang zou blijven spelen. Alleen werd tussendoor wel de naam veranderd en heette het café sinds 1988 "de Pepersteeg". De naam, die door de toenmalige, nieuwe cafébaas Paul van der Geest zelf

was uitgekozen en die van het oude, naast het café gelegen voetpad afkomstig was.

Hetzelfde pad waarover wij, weer later, als onwetende bridgers, elke dinsdagavond naar binnen liepen of reden. Maar, dat vroeger de toegang was tot een wat achteraf gelegen, doch

nogal geurende inmakerij, zoals de vele Veense conservenfabriekjes in die tijd genoemd werden.

En die tien eerste, beginnende bridgejongens lieten het er dan ook niet bij zitten. Want meteen al de week na die oprichtingsvergadering werd er, in de gelagkamer van het café, een officiële bridgewedstrijd gespeeld. De benodigde bridgespullen waren er vrijwel niet, dus moesten die eerste bestuursleden overal zorg voor dragen of het werd, indien nodig, door hen zelf gemaakt. Bovendien gaven die bestuursleden, met hun in Indië opgedane kaartervaring, ook aan de nieuwe beginners bridge les. En dat ging ze blijkbaar heel goed af, want al snel daarna speelden ze als club hun eerste uitwedstrijd. Waarbij men met acht Veense bridgeparen tegen een team uit het nabije Noordwijkerhout streed en er meteen ook maar gewonnen werd.

Bovendien kwamen, naast die wekelijkse clubwedstrijden, ook de jaarlijkse kaartwedstrijden tegen de Rijpweteringse bridgeclub "De Koppoel". Die echter, zo bleek iedere keer weer tot hun verbazing, veel te goed voor de toenmalige Veenders waren. Maar, al snel daarna, kwamen er, ter versterking, een paar nieuwe leden bij, waaronder een toen nog zeer jeugdige Antoon Koek, die samen met zijn broer Alfons een aantal bridgelessen van de Indiëgangers in de Pancratius had weten te volgen. En vrijwel iedereen in het dorp kent nestor Toon Koek, zoals hij in de volksmond genoemd wordt en hij behoort vandaag de dag, samen met meneer Willem van Klink en mevrouw Thea de Jong, tot het selecte groepje van nog levende kaarters, die met heel veel meesterpunten op hun systeemkaart, al vanaf die allereerste beginperiode lid zijn van onze vereniging.

"Ik ben in de maand juni van het jaar 1934 als Antoon Koek geboren. In een armoedig huisje op de Witte Singel aan de haven en met uitzicht op onze sluis naar de polder"...zo wist jubilaris Toon ons ooit eens bij een bezoek aan huis te vertellen..."maar die Singel was in die tijd, niet meer dan een doodlopend, modderig zandpaadje, waarop de bewoners, ter bestrating, iedere morgen weer, de inhoud van de asladen van hun kachels op leeg strooiden. En omdat we het thuis niet al te breed hadden, ging ik, toen de oorlog voorbij was, als 12-jarig ventje meteen van school om als knechtje te gaan werken op de tulpenkwekerij van de vader van Co Termeulen. Die toen in het jaar 1946, in een nog vrijwel lege polder, op de plek was gelegen, waar nu, aan het Hazenpad, het groencentrum met de fraaie naam "de Veense Bukker" is gevestigd. Wel moest ik nog een dag en een avond in de week naar de tuinbouwschool, waarvoor in die tijd de lessen in het voor mij zo nabije veilinggebouw werden gehouden. Maar, naast al het werk en de school, viel er voor ons, nog kinderen, in die zo armoedige tijd na de oorlog maar weinig te beleven".

Maar toen, weer later, soldaat Co Termeulen uit de koloniale, Indische oorlog naar de Veen was teruggekeerd, van zijn verwondingen was hersteld en daar de kwekerij van zijn vader ging leiden, werd er daar vaak -voor en na, maar vooral tussen het werk door- over zijn vele oorlogservaringen en de daar beleefde bridgeavonturen verteld.

"En vooral bij die kaartgesprekken luisterde ik altijd met mijn oren wijd open en ik wist toen al en heel zeker; dat kaartspel zou mijn sport worden! Want, via die gesprekken tijdens het werk in de kassen en het kaarten tijdens het schaften, wist ik ook van de bridgelessen die door de Indiëgangers en kapelaan Schrama in de Sint Pancratiuszaal werden gegeven. En zodoende

ben ik dus ooit, na een aantal lessen, als 18-jarige jongeman, samen met mijn broer Alfons, op die nieuwe kaartclub met bridgen begonnen”.

En met het nodige succes, mag worden gezegd. Want in het jaar 1956 behaalde Toon Koek, als een nog jonge man en in de kracht van zijn leven, samen met zijn bridgemaat Martien Bakker een geweldig succes bij een meesterklasse bridgedrive in het nogal chique Treslong gebouw in Hillegom. Ze eindigen daar, in een groot veld van sterke bridgers, op de vierde plaats. En meteen daarna behaalde Toon Koek -juist 23 jaar geworden en nu met zijn kaartvriend Leo van Berkel- zowaar de eerste plaats bij de prestigieuze en jaarlijkse gladiolen drive in de badplaats Noordwijk.

“We reden er 's morgens al heel vroeg op de brommer naar toe”...vertelde Toon me bij hem thuis aan de eettafel en daarbij, nog wat glimlachend, nagenietend... “En dat was, volgens Leo, een opgevoerde Solex. Maar het bleek uiteindelijk een gewone damesfiets met een heel klein, pruttelend motortje op het voorwiel. Leo reed natuurlijk zelf en ik zat bij hem achterop. Zonder zelfs maar een kussentje als steun en gewoon met m'n kont op de kale bagagedrager. Want van auto's hadden wij toen, als gewone Veense dorpsjongens, nog maar amper besef. Maar we werden er wel eerste en kregen twee enorme taarten en twee bossen gladiolen als prijs mee. Taarten, die ik -onverpakt en in iedere hand één- die avond in het stikdonker, achterop die brommer door de bollenstreek rijdend, met de gladiolen op mijn schoot, heelhuids moest zien thuis te krijgen. Ik heb gedurende die nachtelijke rit doodsangsten uitgestaan en hoe ik dat voor elkaar heb gekregen, is mij nog steeds een raadsel” lachte Toon bij de herinnering daaraan. “Al bridgend verzamelde ik steeds meer meesterpunten en waarschijnlijk werd ik daardoor, in het jaar 1959, gevraagd om koster van de kerk Petrus Banden op het Noordeinde te worden. En nadat ik daarna met Marianne van der Poel uit Zeist getrouwd was -het meisje dat ik tijdens een vakantie in Oostenrijk had leren kennen- konden we in de kosterswoning naast de kerk gaan wonen. Nog steeds dezelfde woning, waar we nu aan de tafel zitten te praten”.

De mede jubilaris van onze bridgeclub, Wim van Klink -die door zijn vier kleinkinderen meestal “opa Stoom” genoemd wordt- werd op 24 mei van het jaar 1936 geboren op de Kakelwurft. Een, inmiddels al lang verdwenen, zijstraatje aan het Noordeinde, dat gelegen was tussen de huidige Kerkweg en de plek waar nu het kantoorgebouw van Meerwonen staat. En waarop amper twintig tegenover elkaar staande en wat armoedig aandoende huisjes gebouwd waren. Een straatje, zoals er toen in de loop der tijd nog wel meer langs het Noord- en Zuideinde waren ontstaan en waar hij als kind, pal tegenover het huis van het grote gezin van der Meer woonde. Het gezin van vader Jan van der Meer van Aries, die weer later voorzitter en erelid van de kaartclub zou worden. Bovendien het gezin, waarin, met vrouw en vrijwel alle kinderen - waaronder zijn jongste dochter Thea- heel veel bridge gespeeld werd. Waarbij nog vermeldenswaard is, dat Thea van der Meer, die inmiddels alweer heel lang met bridger Hannes de Jong getrouwd is, vanwege haar vele en belangeloze bijdragen aan onze dorps- en bridgegemeenschap geridderd is.

“En via dat drukke gezin, waar ik al als spelend jongetje en bevriend met haar broertjes vaak binnen te vinden was, kwam ik, toen ik weer wat ouder was, regelmatig in aanraking met het bridgespel. En dat spelletje leek mij wel wat” zo vertelde Wim, geholpen door Maria, ons laatst bij een bezoekje aan hun zonnige appartement bovenop de Uylenburchflat in Oude Wetering.

“Ik ben, meteen vanaf de lagere school de Ignatius, op de tuin van mijn vader gaan werken. Daar werden aanvankelijk eerst groenten, maar weer later narcissen geteeld. Maar in die tijd moest je, leerplichtig of niet, nog wel de achtste klas volgen. Mits je wekelijks een dag naar de tuinbouwschool ging, waarvoor de lessen, op het Westeinde en nabij de Franse Brug, onder meester Flapper, in de voormalige burgemeesterswoning werden gehouden. Maar omdat het verplicht was, leek geen enkele leerling daar erg gemotiveerd. Dus staken we maar weinig van de saaie biologie-, bestrijdings- en bemestingslessen op, zat iedereen verveeld op het eind van de dag te wachten, waarna we dan meestal door een gefrustreerde meester Flapper, met het kruis na, werden uitgezwaaid. Dus toen ik daarna uit de militaire dienst kwam, wilde ik, na mijn kennismaking met al die techniek daar, als dagelijks werk, wel eens wat anders gaan doen, dan op de tuin werken. En via wat rondvragen, heb ik toen geprobeerd om, via een in het Westland gehuurd stoomketeltje, onze tuingrond door stomen te ontsmetten. Waarna ik, met veel inzet en moeite en na enkele jaren van tobben, leren en een in 1969 ondernomen verhuizing naar de Geestweg, daarin redelijk wist te slagen. En daar is al dat proberen, tot het huidige en nu door mijn zoon en twee kleinzonen gerunde bedrijf Klinkstoom uitgegroeid”.

“Maar ook ben ik toen, meteen na mijn dienstitijd en drie lessen van Jan van Aries, op 24-jarige leeftijd en aan het begin van de winter, met mijn oudere broer Cor op de nieuwe kaartclub in een Sinterklaasdrive gaan meespelen. En tijdens die drive kreeg ik daar, al meteen in het begin, een wonderbaarlijk en waarschijnlijk speciaal voor ons gestoken spel in handen; een heleboel punten met een dichte acht kaart harten, waarmee ik volgens mij, zonder moeite, minstens 12 slagen zou kunnen halen. Dus, blij en op weg naar groot slem, opende ik die hand met 4 klaveren. Want, zo dacht ik, nou niet moeilijk doen en meteen azen vragen! Maar tot mijn grote schrik paste mijn broer, onwetend van wat hij zich toen allemaal op de hals haalde”.

”Oh nee, Cor”...riepen alle anderen, die ons blijkbaar stiekem hadden gevolgd...”je mag niet passen, maar je moet gewoon doorbieden. Wat verlegen lachend, deed Cor dat en via vier ruiten kwamen we toen op 6 harten uit. Een contract dat ik moeiteloos maakte”.

“We waren toen meteen wereldberoemd op de bridgeclub en heb er daarna dan ook jarenlang en met veel plezier en andere partners gespeeld. Waardoor ik zelfs, tijdens ons spelen in restaurant “De Woelige Baren” en na een incident tussen eigenaresse tante Sina Schouten en onze toenmalige clubvoorzitter, een drietal jaren voorzitter van de kaartclub ben geweest. Toen we daar, na drie jaar weer vertrokken, heb ik -zonder al te veel spijt- de voorzittershamer weer aan een ander overgedragen”.

“Maar in al die jaren heb ik op onze club en in Leimuiden en overal op toernooien, zoals het Ruitenboer en weer later met Maria op de vakanties in het buitenland met veel plezier en vooral graag gespeeld. Bovendien wonnen we er vaak bekertjes en kregen, door dit alles, dan ook een heleboel meesterpunten op onze namen” zo besloot Wim van Klink zijn relaas.

Maar ondanks de aanwas van die twee jeugdige Koeken en Wim Stoom en zijn broer Cor, bleef de bridgeclub, aan het eind van die sobere vijftiger jaren, lange tijd in zijn magere samenstelling en groeide het aantal spelers slechts moeizaam uit naar zo'n 25 actieve leden. En vanaf het jaar 1962 ging het zelf langzaam bergafwaarts met het ledental en bleef er slechts een handjevol spelers over. Maar, toch werd er, ondanks die teruggang, dapper verder gekaart.

Maar in het seizoen 1973-74 liet zich weer een opleving in de bridgeclub zien. Die zich, vooral na de populaire AVRO-bridgecursus op de televisie, serieus doorzette. Want het ledental steeg toen gestaag en in het jaar 1976 had de club zowaar alweer 36 leden. En waarschijnlijk daardoor kreeg de bridgevereniging een gemeentelijke ondersteuning in de vorm van een heuse subsidie van 187,90 gulden. En dan, na het vijftwintigjarig jubileum in 1977, begon er zowaar voor de club een nieuwe periode van groei. Want er kwamen, vermoedelijk mede door de import van bridgende mensen van buitenaf, veel nieuwe leden bij en de contributie van vijfenveertig gulden per jaar vormde voor hen blijkbaar ook geen belemmering om te gaan bridgen.

Daarna begon er een periode van grote bloei voor onze vereniging. Want onder leiding van voorzitter Co van Klink, groeide het ledenaantal tot over de honderd, kwamen er heuse wedstrijdleiders en strenge arbiters, groene tafelkleedjes en speelboekjes voor het opbergen van de kaarten. En ergens in de woelige tachtiger jaren hoefden we opeens niet meer oraal te bieden, maar moest dat voortaan met de kaartjes uit de biedboxen gebeuren. En weer later hing er, voor we er erg in hadden, een heuse doch strenge speelklok aan de muur.

Na de zo gemoedelijke Co van Klink kwam voorzitter Jan de Vreede ten tonele en onder zijn strenge, doch rechtvaardige leiding verschenen er zowaar elektronische biedcomputers op de speeltafels. Daardoor waren we aan het eind van de avond niet langer meer genooddaakt om zo omslachtig en handmatig te moeten tellen. Je hoefde maar op een knopje te drukken en dan had de wedstrijdleider meteen, in één overzicht, alle scores voor zich op de tafel liggen. En omdat er ook nog eens leden kwamen die al het spelmateriaal, vooraf, bij de spelers aan de tafels rondbrachten en weer anderen die alles, nadien, weer opborgten, kwam er ook wat meer tijd voor het zó belangrijke après bridge aan de bar. Een gebeuren, waaraan menige cafébaas of thuis wachtende echtgenote met veel genoegen of met tranen in de ogen aan kan terugdenken.

En werd er aanvankelijk alleen op de dinsdagavond gekaart; weer later gebeurde dat op de maandagavond in districtsverband en met uit en thuiswedstrijden. Daarnaast was er tevens een woensdagavondgroep en ook op de stille donderdagmiddagen kon er -vooral door de nog weer wat ouderen onder ons- fervent, maar ook wat meer vergevingsgezind worden gekaart.

Een nog jonge Peter Mulder -weliswaar geen echte Veender- volgde daarna de verhuizende voorzitter Jan de Vreede op, waarna Loek Koek diens verdienstelijk hamerwerk tijdelijk overnam. Maar, vanaf het jaar 2017 is Koos van der Geest uit Oud Ade onze nieuwe voorzitter en onder diens leiding heeft de bridgeclub inmiddels al een aantal keren -door diverse en niet controleerbare omstandigheden gedwongen- moeten verhuizen naar steeds andere locaties. Waaronder ook de oorspronkelijke groenten- en bloemenveiling aan het kabbelende havenwater bij de sluis. De veiling, waarin nu het zo karakteristieke café Wagenaar van Dennis Wesselman gevestigd is.

En daar groeide -op de bovenverdieping en pal onder de grote en bewaard gebleven veilingklok spelend- het ledental, na een kleine inzinking, zowaar aan tot 155 fervente spelers, waarvan er ruim 60 tot het vrouwelijke geslacht behoren. Ons gemiddeld aantal match- of meesterpunten -we schrijven dan het jaar 2018- is 2653 stuks per lid en onze clubrating binnen de grote, landelijke bridgebond is op plaats 394 gepositioneerd. De gemiddelde leeftijd van onze leden is, ruw geschat, iets meer dan 62 jaar. Hetgeen, landelijk gezien, vrij hoog is.

Maar, naast al deze feiten, heeft onze bridgeclub ook een gezonde financiële huishouding, want er staat een flink batig saldo in de boeken, bezit zij een heuse schudmachine voor het samenstellen van de spellen en bruist zij, onder de leiding van een der knapste spelleidsters van het district, van het leven. Het ontbreekt de vereniging dan ook vrijwel aan niets en er is of blijft dan ook weinig voor de leden te wensen over. En vooral daarvoor zijn we het huidige bestuur en al hun voorgaande voorzitters dankbaar.

En alhoewel sommigen van onze alleroudste leden -na een mijnerzijds, betreurenswaardige, opmerking, jaren geleden gedaan tijdens een rondvraag- mij nog wel eens opbellen of aanspreken of ik nog één keer aan de huidige voorzitter zou willen vragen of hij een oude en geliefde clubtraditie weer in ere zou willen herstellen. En hoewel ooit eens beloofd, doe ik dat, bij deze en om van het verdere gezeur af te zijn, dan ook met de nodige tegenzin. Dus beste Koos...kijk nog eens goed naar ons batig saldo en koop dan meteen zo'n hiernaast afgebeelde houten bouwvakkershamer. Maar dan wel met een kortere steel en zorg er alsjeblieft weer voor -je hoeft maar één keer te slaan- dat de jaarvergaderingen, volgens traditie, weer binnen een half uur zijn afgelopen. Zodat we gewoon weer om kwart over acht kunnen beginnen met kaarten!

Helaas kwam er na het begin van het jaar 2020 aan al die genoeglijke voorspoed een einde en zorgde het Corona virus voor de nodige tegenslag binnen het verenigingsleven van de bridgeclub. En hoewel er sindsdien aan het bridgen bij café Wagenaar een einde kwam, waren de meesten van ons -na wat oefenen en aanpassen- al weer heel snel in staat om, via het "Stepbridge" programma op onze computers en daarbij gewoon thuis zittend aan de tafel, met onze clubwedstrijden mee te spelen.

Zo waren er zelf spelers en speelsters, die, vanaf hun, op verre buitenlandse kampeerplaatsen geparkeerde caravans en campers, gewoon op onze clubavonden inlogden. En die dan, vanuit daar in den vreemde spelend, vaak ook nog geweldige resultaten wisten te behalen.

Maar, toen al die nare virusproblemen zich langzaam door vaccinatie en andere bestrijdingsmethoden weer oplosten, gingen we daarna toch maar weer met de thuisblijvers en de thuiskomers -om het echie- in de kantine van het verzorgingstehuis Jacobus bridgen. Maar hoe plezierig dat ook was, na enige tijd kwam ook daaraan weer een einde.

Immiddels spelen we nu alweer enige tijd in de voor de meesten van ons zo vertrouwde achterzaal van het vroegere eet en biljartcafé van Jan Punt. Het wereldberoemde etablissement

van de familie Heemskerk. En er is in het dorp vrijwel geen Veender te vinden die daar niet een keertje in zijn leven in de voor of achterzaal is binnen geweest. Maar, helaas is dat café en zijn vertrouwde personeel inmiddels verleden tijd. Maar, omdat volgens de oude Griekse wijsgeer en schrijver Heraclitus..."alles in het leven aan veranderingen onderhevig is en niets ooit hetzelfde blijft"...bleek die uitspraak ook op dat roemruchte Veense etablissement van toepassing.

Want sinds kort wordt het eetcafé Punt geëxploiteerd door nieuwe, uit het Zuid-Hollandse dorp Pijnacker afkomstige uitbaters. Te weten; het echtpaar Jessica en Dave Schouten. "Want ons vertrouwde café, daar midden in het oude dorp, werd ons, helaas, veel te klein"...zo vertelden ze ons bij een ietwat nieuwsgierig bezoek aan de bar..."en dus gingen we op zoek naar een nieuw avontuur. En zo kwamen we hier in het dorp Roelofarendsveen, bij het te koop staande café van Jan Heemskerk terecht".

Het café, dat, tezamen met een tweetal winkels, al sinds mensen heugenis op de punt van het dorp, op de Noordhoek gevestigd is. Juist even voor de plek, waar op het kruispunt de Langeweg in het Noordeinde overgaat. En vanwaar je, in een ver verleden, vanuit de caféuitgang komend en op de stoep staande, een fraai en onbelemmerd uitzicht over de polder

naar het noorden had. Vandaar overzag je, in één oogopslag, de watertoren, brandweerkazerne en het politiebureau. En weer wat verderop, de spoorlijn met zijn witgeverfde spoorhuis, de lege weilanden en in de verte de groene wal van de Ringvaart met zijn watermolen. Maar dat vrije uitzicht is inmiddels geheel verdwenen, want de polder van nu is helemaal volgebouwd met huizen en bedrijven en de

spoorlijn is in een heuse autoweg veranderd.

Het was ook de tapperij, waar in de grote zaal regelmatig toneel of cabaret werd gespeeld, vergaderingen werden gehouden, verenigingen werden opgericht of ontbonden en waarin vrijwel alle oudere echtparen van Roelofarendsveen en omstreken traditiegetrouw hun verlovings en bruiloften vierden en hun verloren familieleden herdachten. En waar ooit, op de bovenverdieping, heel eventjes en wachtend op hun nieuwe huis, vertegenwoordigers en zelfs leraren uit de grote steden afkomstig, logeerden.

Maar het was ook het etablissement, waarin ooit een nog jonge cafébaas Jan Heemskerk zijn illustere bijnaam van Jan Punt verdiende. En dit dan vooral in slaafse navolging van heel veel andere Veenders, die -meestal afkomstig uit grote gezinnen en voor een betere onderscheiding- in de volksmond en dan vooral als voetballers, hun bijnamen, zoals Duimpie, Fiets, Stiertje, Kip, Potje, van Corsen, Pukkie, Snor, Krent, Zaadje of Duifje aangemeten kregen. En zo kwam dan ook Jan Heemskerk aan zijn bijnaam, omdat hij, in de nogal sombere en armzalige dertiger jaren van de vorige eeuw en toen een verdienstelijke voetballer van de voetbalclub VVOA zijnde, sprekend op de toenmalige en uit Dordrecht afkomstige Nederlands elftalspeler Piet Punt leek.

“Al meteen, bij de eerste kennismaking met de mensen van café Punt, was er een klik en voelden we ons hier thuis. Daarom zijn we, in verband met de drukke toeloop van biljarters en kaarters, dan ook van plan om het een en ander aan het pand te verbouwen en met een opfrisbeurt de grote zaal te gaan moderniseren. Want we willen, zonder de oudere en vaste klanten te verliezen, ook proberen de dorpsjeugd binnen te halen. Ja, heus, we hebben er zin in”...zo vertelde Jessica mij enthousiast verder aan de bar...”En omdat we al dat werk in het café natuurlijk niet in ons eentje aankunnen, worden we daarbij onder meer geholpen door ober Max en de werkstudenten Deks en Jill”.

Inmiddels heeft onze bridgeclub, na al die hier beschreven onthullingen, alweer en haast onopgemerkt de respectabele leeftijd van 70 jaar weten te overschrijden. Vandaar ook dat U, ter overdenking, dit aangepaste artikel kunt lezen. Het is echter een jubileum dat, in verband met de langdurige nasleep van de Corona problematiek, niet op het juiste tijdstip van de zesentwintigste september van het jaar 2022 kon worden gevierd.

Maar er wordt, door een heuse commissie, heel hard aan een jubileumprogramma gewerkt. En we weten al dat er daarvoor als eerste een speciale kerstdrive onder de kerstboom van eetcafé Punt zal worden georganiseerd. Een feestelijke gebeurtenis, waarvoor U inmiddels allemaal heeft kunnen inschrijven. Maar er staat nog meer op het programma en als Els Koek en haar medeorganisatoren Henny Rietbroek, Joke van der Hulst, Sonja van Seggelen en Sjoukje van der Meer met de voorbereidingen daarvoor klaar zijn, zult U vast en zeker over de plannen voor de andere te organiseren feestelijkheden geïnformeerd worden.

Vriend Jan en ik kijken er dan ook met veel verlangen naar uit!